

עפ"א 2438/09/14 - ענאן עותמן נגד מדינת ישראל

בית הדין הארצי לעבודה

עפ"א 2438-09-14

ביתנה ביום 29 דצמבר 2014

לפני: כב' הרשם השופט כאמל אבו קאעוד

המבקש

ענאן עותמן

המשיבה

-
מדינת ישראל
בשם המבקש - עו"ד יעקוב ג'אבר
בשם המשיבה - עו"ד שרון פיליפסון-אברהם

החלטה

1. לפני בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על החלטת בית הדין האזורי לעבודה בירושלים מיום 24.4.14 (השופטת שרה שדיאור; תל"פ 3-09) על פיה נדחתה בקשת המבקש להארכת מועד להישפט על עבירה מנהלית מיום 27.3.2006.
2. הודעת הערעור הוגשה ביום 1.9.2014 מבלי שנתבקשה ארכה להגשתה.
3. ביום 2.9.14 בית הדין הפנה את תשומת לבו של המבקש כי ערעורו הוגש באיחור ואפשר לו להגיש בקשה להארכת מועד להגשת הערעור עד ליום 14.9.14.
4. ביום 17.9.14 ולאחר שלא הוגשה בקשה להארכת מועד, נמחקה הודעת הערעור.
5. למעלה **מחודש וחצי** לאחר שנמחקה הודעת הערעור, ביום 5.11.14 הגיש המבקש בקשה לביטול ההחלטה המורה על מחיקת הערעור והתחייב להגיש בקשה להארכת מועד בתוך **10 ימים**.
6. בניגוד להחלטת בית הדין ורק בחלוף למעלה **מחודש ימים**, ביום 11.12.14, הגיש המבקש את בקשתו להארכת מועד.

7. בבקשה להארכת מועד להגשת הערעור טען המבקש כי דחיית בקשתו להארכת מועד להישפט גורמת לו לעיוות דין חמור שכן הורשע מבלי שניתנה לו הזדמנות להתגונן. עוד טען המבקש כי "לא היה אשם באי הגשת הערעור בזמן", סמך את טענותיו על הפסיקה הדנה בשיקולים להארכת המועד ולא פירט את נימוקיו למחדלו.

8. המשיבה התנגדה לבקשתו של המבקש מן הטעם כי לא הובאו על ידו טעמים כלשהם המצדיקים הארכת מועד ובשל סיכויי ערעור נמוכים.

דין והכרעה

9. על הליכים פליליים בבית הדין לעבודה חל סעיף 199 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב - 1982 (להלן: "**חוק סדר הדין הפלילי**"), שזו לשונו:

"התקופה להגשת הערעור היא ארבעים וחמישה ימים מיום מתן פסק הדין, ואם ניתנה הכרעת הדין ללא נימוקים - מיום מתן הנימוקים; היתה דרושה רשות לערער, תוגש בקשת הרשות תוך אותה תקופה, והודעת הערעור תוגש תוך שלושים ימים מיום מתן הרשות".

10. החלטת בית הדין קמא הומצאה לב"כ המבקש ביום 9.5.14, והערעור הוגש ביום 1.9.14. בשים לב כי המועד האחרון להגשת הערעור חלף ביום 23.6.14, הרי שהערעור הוגש באיחור של **למעלה מחודשיים**.

11. הסמכות של בית הדין להארכת מועד להגשת ערעור בהליך פלילי הינה מכוח סעיף 201 לחוק סדר הדין הפלילי, שזו לשונו:

"בית המשפט רשאי, לבקשת מערער, להרשות הגשת ערעור או בקשה לרשות ערעור לאחר שעברו התקופות האמורות בסעיפים 199 ו-200."

12. מכאן, שלהבדיל מהארכת מועד להגשת הליך ערעור אזרחי, בהתאם לחוק סדר הדין הפלילי, **לא נדרש** טעם מיוחד על מנת להאריך את המועד להגשת ערעור פלילי.

13. גם בפסיקה נקבע כי בהליך פלילי, בשונה מההליך האזרחי, לא נדרש טעם מיוחד לשם הארכת מועד, ושיקול הדעת הנתון לבית המשפט הוא רחב מזה המוקנה בבקשה להארכת מועד להגשת הליך ערעור אזרחי^[1]. כמו כן, בשל מעמדו המיוחד של נאשם בהליך הפלילי והצורך בהגנה על זכויות היסוד שלו, יש להקל עם הנאשם אף יותר.

14. עם זאת, גם כאשר מדובר בהליך פלילי, על המבקש הארכת מועד להראות טעם לאי הגשת ההליך במועד,

וכן יש לבחון את סיכויי הערעור. כאשר מדובר בבקשה להארכת מועד בהליך פלילי, יש לאזן בין "הנסיבות האישיות של המבקש לבין האינטרס הציבורי של עקרון סופיות הדין והאכיפה היעילה של הדין הפלילי"^[2].

15. עוד ראוי לציין כי בהליכים פליליים, אין הוראה מיוחדת לעניין התחשבות בתקופת הפגרה באשר למניין הימים להגשת ערעור וההוראה הרלוונטית בעניין זה מצויה בסעיף 10(ג) לחוק הפרשנות, תשמ"א-1982 ועל פיה ככל שהמועד האחרון להגשת ערעור חל בתוך תקופת הפגרה - המועד האחרון להגשת ערעור ידחה לתום הפגרה^[3].

16. יישום אמות המידה שנקבעו בפסיקה מוביל למסקנה כי אין מקום להאריך את המועד להגשת הערעור וזאת מן הטעמים שיובאו להלן.

17. במקרה הנדון, מדובר באיחור משמעותי, כאשר הערעור הוגש למעלה מחודשיים לאחר חלוף המועד. לנוכח האיחור המשמעותי, נדרש טעם בעל משקל, גם אם לא "טעם מיוחד", להצדקת הארכת מועד להגשת הערעור.

18. הנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין הן בהליך בבית הדין האזורי והן בשלב הגשת הערעור ועל אף זאת הוא לא הביא טעמים כלשהם לאיחור בהגשת הבקשה. גם אם בהליך פלילי אין דרישה להצגת "טעם מיוחד" להארכת מועד, אין להסיק מכך כי יוארך המועד גם מקום שהמבקש נהג בגרירת רגליים ובאדישות. מצופה כי מבקש המעוניין להסיר מעליו את ה"כתם" שיש בהטלת קנס מנהלי, יפעל במהירות הראויה להגשת ההליכים בעניינו לערכאה הרלוונטית. בענייננו, נראה כי המבקש לא מיהר, בלשון המעטה, להגיש ערעור ואף כשבת הדין הפנה את תשומת לבו כי הערעור הוגש באיחור, הוא איחר בהגשת הבקשה להארכת מועד, ללא רשות מבית הדין, משך חודשיים וחצי נוספים.

19. גם בהיבט של סיכויי הערעור אין מקום להאריך את המועד להגשת הערעור. על אף שהעבירה מושא הבקשה הינה מיום 27.3.2006, הבקשה להארכת המועד להישפט הוגשה לבית הדין קמא על ידי המבקש ביום 19.1.2009. לא הייתה מחלוקת כי הודעת הקנס נמסרה למבקש כדין ביום 12.7.06 וכך גם ההודעה על כפל הקנס אשר נמסרה בסמוך לכך. על כן, כפי שהמבקש נהג בבית דין זה בהגשת הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור, הוא איחר איחור ניכר בהגשת הבקשה להארכת המועד להישפט לבית הדין קמא. אף שם, המבקש לא הביא את הטעמים בגינם נמנע ממנו להגיש את בקשתו להישפט בתוך המועד הקבוע בחוק וממלא לא הוכיח טעם מוצדק או סביר לשיהוי בהגשת הבקשה.

20. החלטת בית הדין קמא מנומקת, מבוססת על החומר שהונח לפניו ועולה בקנה אחד עם הנחיות בית דין זה בעניין סיוון תכשיטים בע"מ^[4]. במקום בו המבקש עצמו אינו מנמק את בקשתו כראוי ואינו מעלה טעמים מוצדקים או סבירים לשיהוי בהגשת הבקשה הוא מכשיל בידי את סיכויי לקבל את הסעד המבוקש.

סוף דבר

21. בנסיבות המקרה הנדון, לנוכח העובדה שהאיחור בהגשת הערעור היה משמעותי, לא הובא טעם המצדיק את האיחור, ולא הוכח כי סיכויי הערעור גבוהים, הבקשה להארכת מועד להגשת הערעור נדחית.

22. אין צו להוצאות.

ניתנה היום, ז' טבת תשע"ה (29 דצמבר 2014) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.

[1] בש"פ (עליון) 822/99 **שכטר נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(1).

[2] בש"א (ארצי) 385/08 **גל פרץ - מדינת ישראל** (מיום 24.9.08; להלן: "**עניין פרץ**").

[3] ראה בעניין זה גם ב"ש 13/07 **עדינה לוי - מדינת ישראל** (מיום 20.11.07).

[4] עפ"א 14/05 **סיוון תכשיטים בע"מ נ' מדינת ישראל** (מיום 12.3.06).